

† MACARIE
BISKOP FOR DEN RYMAENSK-ORTODOKSE BISPESTOL I NORDEVROPÆ

PÅSKEHILSEN OG PASTORABBREV VED HERRENS OPSTÅNDELSE

MEG GUDSMODER VNDER KORSET,
MOD OPSTÅNDELSENS SETR!

STOCKHOLM, 2026

Illustration: Ikoner af Gudsmoder „Den Selvopofrende Kærlighed” samt af Frelseren som Den Store Ypperstepræst og „Vinstokken”, sammen med De Hellige Hierarker, malet af ikonmaleren Toma-Gabriel Chituc i alterets nicher i paraklisset ved Biskop Macarie Drăgoi barndomshjem i Spermezeu, Bistrița-Năsăud amt.

Tegninger: Ștefan Câlția

Mine kære,

Kristus er opstanden!

Lad os med standhaftighed bevare den gode tanke, ligesom Gudsmoder under Korset, og lad os ikke lade prøvelsernes mørke slukke vores sjælelige lys, men tro med fast overbevisning, at efter hver Langfredag kommer Opstandelsens sejr og livets sejr over døden.

Må vor Frelzers fred, Kristus den Korsfæstede og Opstandne, gennem uophørlig bøn og Gudsmoder varme beskyttelse, trøste jeres hjerter, styrke jer i tro, håb og kærlighed og skænke jer dyb fred og hellig glæde alle jeres levedage!

Teres tjener, broder, pilgrim og ven,

+ Pärintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europei de Nord

† MACARIE,

ved Guds nåde og forsyn,
biskop for Den Rumænsk-Ortodokse
Bispestol i Nordeuropa,

til de elskede brødre præster og diakoner, medtjenere
ved alteret, til dem, der lever i de hellige klostre, og til
det udvalgte ret-troende folk, nåde, fred, ro og glæde fra
Kristus den Korsfæstede og Opstandne, samt fra mig
faderlig velsignelse og broderlig omfavnelser med den
påskelige hilsen:

KRISTUS ER OPSTANDEN!

Mine kære,

*„Han er ikke her; for han er opstanden, som han har
sagt” (Matt 28,6).*

Med disse ord fulde af lys stiller Kirken os i dag
foran den tomme grav, ikke for at vi skal se et fravær,
men for at vi skal blive forvisset om Livets nærvær,
som har besejret døden, om håbet, som har knust
fortvivlelsen, og om lyset, som har fordrevet mørket. I
denne opstandelsens mysterie kan vi ikke se bort fra
Gudsmoder skikkelse – hun, som stod ved Korset i
det sværeste øjeblik i verdens historie og ikke vaklede.

På Golgata ville Gudsmoder ikke have kunnet bære smerten, hvis hun ikke havde holdt fast ved den gode tanke i troen: at det, der skete, ikke var enden, men begyndelsen på sejren. Hun vidste i sit hjertes dyb, at hendes Søn ville opstå, og derfor faldt hun ikke sammen og fortvivlede ikke, men den gode tanke blev hendes støtte i den frygtelige lidelse. Inderligt led Gudsmoder på Golgata sammen med Ham, hun blev korsfæstet sammen med Ham og døde sammen med Ham for at opstå.

Midt i smerten bevarede Gudsmoder håbet om Opstandelsen levende, ikke blot som en trøst, men som en dyb, skjult og urokkelig vished, der oplyste hendes sjæl, selv når alt syntes opslugt af mørke. Derfor var hun ikke blot vidne til Opstandelsen, men hun opstod også åndeligt sammen med sin Søn, fordi hun ikke tvivlede, ikke snublede og ikke lod smerten slukke hendes tro, selv om – som den retfærdige Simeon havde profeteret – et sværd gennemtrængte hendes sjæl (jf. Luk 2,35).

Derfor, brødre og søstre, lad os da samle os igennem prøvelser, lad os samle os fra spredthed, oplyse vores sind og hjerte og med vedholdenhed fastholde den gode tanke, selv når alt omkring os virker tungt og uden udvej. Lad os ikke lade mørket omslutte vores sjæl – hverken frygt, depression, fortvivlelse eller fordømmelse – men bevidst vælge lyset, håbet og tilliden til Gud, idet vi altid husker, at ingen lidelse er uden mening, og at intet kors er uden opstandelse; for efter Langfredag kommer altid Påsken, og efter stormen bryder solen frem, og efter tårer fyldes vi med den evige glæde.

Mine kære,

Sandelig lever vi i urolige tider, hvor uro, fordømmelse, mistillid og frygt forsøger at trænge ind i vores hjerter, men den egentlige kamp udkæmpes ikke udenfor, men indeni, på sindets plan, hvor – som den hellige Johannes Klimakos lærer – det ikke er nok at fordrive det onde, men vi er kaldet til at erstatte det med det gode: fordømmelse med bøn for næsten, vrede med mildhed og mistanke med en ren og kærlig indstilling.

Den hellige Paisios fra Athos lægger særlig vægt på „den gode tanke“ (*kalos logismos*), „som bringer Guds nåde“, og viser, at hele vores åndelige liv opbygges eller brydes ned afhængigt af, hvordan vi vælger at se tingene. Den samme situation kan betragtes på to måder: én mørk og uren, som forstyrrer sjælen, og én lys og ren, som bringer fred og glæde. Det åndelige menneske venter ikke på beviser for at gøre det gode, men vælger fra begyndelsen det gode som et udtryk for tillid til Gud og kærlighed til næsten.

I det daglige liv leves denne praksis med „den gode tanke“ i enkle, men afgørende ting for hjertets fred: hvis nogen ikke hilser på dig, så sig ikke: „han ignorerede mig“, men: „han er sikkert træt eller tynges af mange bekymringer“; hvis nogen taler hårdt, så sig ikke: „han fornærmede mig“, men: „stakkels menneske, han gennemgår en prøvelse“; hvis nogen kommer for sent, så døm ikke og sig: „han er ikke punktlig“, men: „Måske var han i nød eller i en uopsættelig situation“; hvis nogen ikke svarer på din besked, så tænk ikke: „han er ligeglad med mig“, men: „han har sikkert været overvældet af andre ansvar“; hvis nogen undgår dig, så sig ikke: „han undgår mig“, men: „måske bærer

han også på en byrde“; hvis nogen lykkes dér, hvor du ikke gør, så giv ikke plads for misundelse, men sig: „Ære være Gud, som har hjulpet ham og også hjælper mig!“; og hvis du ser en fejl hos en anden, så dæk den med overbærenhed og sig: „jeg kunne også have gjort det samme“.

I den lille eller større familie, hvis en nær person ikke forstår dig tilstrækkeligt, så sig ikke: „han elsker mig ikke“, men: „han ved ikke, hvordan han skal vise det“; hvis et barn fejler, så rettesæt det ikke ud fra fejlen, men med hensyn til dets svaghed og alder; på arbejdet, hvis nogen modsiger dig, så tro ikke straks, at han er imod dig, men at „han måske ser tingene anderledes“; og i enhver udfordrende situation, vælg at bede og sige: „Herre, hjælp mig at se og fuldbyrde alle ting i lyset af Dit ansigt, i Dit hjertes mildhed og i Dit sinds ydmyghed, så jeg ikke dømmes, ikke fordømmes og ikke bliver forstyrret, men modtager alt med fred, tillid og kærlighed!“

Gennem denne dyrkelse af den gode tanke undgår mennesket ikke blot den synd, det er at dømme, men fyldes også med nåde, fordi det renser hjertets øje og begynder at se verden med barmhjertighed og kærlighed, sådan som Gud ser den. Således arbejder det åndelige menneske ikke blot på sin egen frelse, men også på sin næstes!

Kære bror og kære søster,

Nu, ved afslutningen, vil jeg dele med jer et levende og styrkende vidnesbyrd fra den ærværdige Efrem Filoteiten fra Arizona (en starets, som jeg selv – ved Guds nåde – har mødt, mens han endnu levede, og fra hvem jeg har modtaget vejledning), som bad

med stor iver og var dybt bekymret for, hvordan det moderne menneske kan blive frelst. For fader Efrem åbenbarede vor Frelser Kristus sig selv og opfordrede ham til at vejlede alle til at gå op ad fire trin:

1. Kirkens liv (at være indlemmet i Kirken)

At være en levende del af Kirken, ikke blot af navn, men med hele sin eksistens. At deltage i den guddommelige Liturgi, at skrive, at modtage den hellige Nadver og at leve i rytmen af de hellige gudstjenester. For i Kirken modtager vi liv, lys og kraft.

2. Jesus-bønnen „Herre Jesus Kristus, Guds Søn, forbarm Dig over mig!“

Denne bøn, gentaget uophørligt, renser sindet og bringer hjertet til ro i Guds nærvær i vores liv. Den lader nåden stige ned i sjælens dyb og bringer fred dér, hvor der er uro. Og når vi med ydmyghed og udholdenhed holder bønnerebet i hånden og fremsiger denne bøn ved hver knude – som bliver et skridt mod Gud, et levende råb, et bank på den guddommelige barmhjertigheds dør – bliver bønnerebet et åndeligt våben, og hver knude en „kugle“, hvormed vi gennemborer og fordriver frelsens fjender, overvinder onde tanker og styrkes i den usynlige kamp under den guddommelige nådes beskyttelse.

3. Den levende forbindelse med Gudsmoder

Den Alhelige Gudsmoder er ikke langt borte, men er altid ved din side. Hun er en hurtig hjælper, en beskytter og en medfølelse moder. Hun lærer os at stå ved Korset uden at fortvivle og at dø bort fra synden for at opstå til det evige liv. Hun sørger, når vi ikke beder hende om hjælp – ikke fordi hun har brug for vores kald, men fordi vi mister den trøst og støtte, hun tilbyder os

med så stor kærlighed. Derfor har Kirken givet os utallige bønner til hende, og ved Herrens barmhjertighed har vi også indsat mange af dem i Bispedømmet Nordeuropas bønnebog. Men frem for alt er den korteste og mest tilgængelige denne: „Allerhelligste Gudsmoder, forbarm Dig over mig!“, bedt med tro, ydmyghed og barnlig tillid.

4. At dyrke den gode tanke

Dette er sjælens vedvarende arbejde: at søge lyset i stedet for mørket og at møde og modtage den anden med stor kærlighed, uden mistanke, ved kun at se det gode, selv dér hvor det synes skjult.

Lad os derfor ikke frygte tiderne, for som eneboeren Proclu Nicău sagde: „Det er ikke tiderne, der er svære, men menneskenes synder“, og lad os bede om, at krigene må ophøre, og at freden, som kommer ovenfra, må strømme ud over verden og vores sjæle! Vi skal ikke lade os overvinde af mørket og ikke miste håbet; for hvis Gudsmoder kunne stå under Korset, kan også vi stå under Korset med tålmodighed og tro, og sejre og opstå sammen med vor Frelser Kristus!

Lad os sætte den gode tanke som et tændt lys i hjertet, Lad os styrke bønnen, som er sjælens åndedræt, og lad os blive i Kirkens skib, for bølgerne udenfor er store og truende. Lad os stille os under Gudsmoder trøstende og beskyttende slør, hun som står ved roret sammen med sin Søn og mildt og kærligt leder os mod frelsens rolige havn, hvor der ikke længere er storm eller frygt, men kun fred, glæde og Opstandelsens uophørlige lys.

Kristus er opstanden! Han er sandelig opstanden!

Jeres medtjener, fader, broder og ven – en pilgrim, som ønsker jer alt godt og inderligt beder til Herren for jer,

† Biskop Macarie

Givet i bisperesidensen i Stockholm, Kongeriget Sverige, på Herrens Opstandelses fest, i frelsens år 2026

Hans Højærværdighed, biskop Macarie Drăgoi af Nordeuropa, døber onsdag den 18. marts 2026 i Qaqortoq, Grønland, i havets iskolde vand, den unge inuit Qillaq, som i den guddommelige oplysning har modtaget navnet efter den ærværdige helgen Cleopa fra Sihăstria.

Brødre og søstre i Kristus,

Fra Grønlands frosne egne rejser der sig et levende vidnesbyrd: her, hvor der synes kun at være kulde og ødemark, varmer Guds nåde stadig hjerterne og får Evangeliets frø til at bære frugt, selv dér hvor det menneskelige øje kun ser is, isolation og ensomhed. Midt i den barske frost og store afstand har jeg mødt tro, en hunger og tørst efter Gud og et dybt åndeligt fællesskab, som overskrider enhver grænse – en indre varme, som kun Frelseren kan give. Ligesom solen uventet strålede over disse arktiske egne i det øjeblik, hvor vi fejrede den guddommelige Liturgi, således oplyser og opvarmer Kristus – Retfærdighedens Sol – livet hos dem, der søger Ham.

Selv her i Grønland, blandt gletsjerne, er troens frø spiret – i hjertet hos den unge grønlander Cleopa Qillaq (som jeg døbte i havets iskolde vand), men også i inuiternes hjerter, som har modtaget Evangeliets frelsende ord med længsel efter lys. Derfor formaner jeg jer: Lad os smelte sjælens is og lade Guds kærlighed blødgøre de forhærdede hjerter og tænde i os den rette tros ild!

† Biskop Macarie af Nordeuropa, fra Grønland, den 21. marts 2026